

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/45/2014
Identifikačné číslo spisu:	6311010088
Dátum vydania rozhodnutia:	22.08.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Karabín
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6311010088.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obvinenému W. J. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. d/ Tr. zák. a iné prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 22. augusta 2014 v Bratislave dovolanie obvineného W. J. podané prostredníctvom obhajkyne JUDr. Viery Žembovej, advokátky Advokátskej kancelárie so sídlom v Brezne, ČSA č. 5, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. januára 2014 sp. zn. 2 To 123/2013 a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného W. J. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Brezno z 21. októbra 2013 sp. zn. 3 T 25/2011 bol obvinený W. J. uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., v jednočinnom súbehu so zločinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 7. novembra 2010 približne o 14.00 hod. v obci S. búchal na dvere a snažil sa dostať sa do domu č. XXX a za tým účelom vytlačil okno na verande, pričom kričal, aby K. P. vyšiel von a vrátil mu 10 €, avšak menovaný sa z obavy ukryl v skrini a pred dom vyšla jeho stará mama O. A., ktorá W. J. povedala, že jej vnuk doma nie je a následne toho istého dňa približne o 15.00 h opätovne búchal na dvere verandy uvedeného rodinného domu, pokúšal sa ich otvoriť a keď sa mu to podarilo, vytlačil okno vedľa dverí a cez tento otvor vošiel na verandu a následne sa pokúšal otvoriť dvere na kuchyni, ktoré boli zaistené petlicou a pridržiavala ich O. A., na ktorú kričal, aby ich otvorila a dala mu 50 €, pretože v opačnom prípade ju aj s vnukom zabije a keď ho neuposlúchla, rozbil sklenenú výplň dverí a vtedy ho menovaná pustila dnu, kde v kuchyni opakovane pod hrozbou zabitia od nej pýtal peniaze, uchopil ju za sveter a trhal s ňou, pričom hľadal aj K. P., ktorý sa pred ním ukryl v skrini a počas celého útoku mal W. J. na hlave kuklu, ktorú si dal z hlavy dole až vtedy, keď vyšiel z domu, čím spôsobil O. A. rozbitím sklenenej výplne dverí škodu vo výške 14,25 €.

Za to mu bol podľa § 188 ods. 2, § 41 ods. 1, 2, § 38 ods. 2, 4, § 42 ods. 1, § 39 ods. 3 písm. d/ Tr.

zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť a pol roka, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a podľa § 56 ods. 1, 2 Tr. zák. bol mu uložený aj peňažný trest vo výške 2.000,- Eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, bol mu podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. určený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený vo výroku o treste trestný rozkaz Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 1 T 5/2011 zo dňa 28. februára 2011, ktorým bol tomuto obvinenému podľa § 216 ods. 2 a § 56 ods. 1 Tr. zák. uložený peňažný trest vo výške 2.000,- Eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obvinený W. J. a o jeho odvolaní rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo 16. januára 2014 sp. zn. 2 To 123/2013 tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného W. J. zamietol.

Prostredníctvom obhajkyne podal obvinený W. J. proti citovanému uzneseniu krajského súdu dovolanie a to z dôvodov § 371 ods. 1 písm. g/ a § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Obvinený uviedol, že dovolanie podáva z toho dôvodu, že tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom bol porušený zákon preto, že neboli vykonané dôkazy zabezpečujúce náležité zistenie skutkového stavu a objasnenie veci ako predpoklad spravodlivého rozhodnutia súdu.

Obvinený tvrdil, že žalovaný skutok nespáchal a súdy pri svojom rozhodovaní vychádzali len zo svedeckých výpovedí údajných svedkov, poškodených O. A. a K. P., pričom u O. A. bolo preukázané na základe znaleckého posudku z odboru psychológie zhoršenie jej mentálnych schopností a schopností reprodukcie prežívaných udalostí a aj svedok K. P. disponuje slabšími mentálnymi schopnosťami a nízkym IQ, takže tieto výpovede nemožno považovať za dôveryhodné, sú len nepriamymi dôkazmi a bez spojenia s ďalšími priamymi dôkazmi nedokazujú bez pochyb jeho vinu.

Ďalej obvinený uviedol, že svedok K. P. v miestnom pohostinstve v prítomnosti bývalej priateľky obvineného N. D. sa vyjadril, že obvinený v predmetný čas v ich dome nebol a jeho stará mama si rada vymýšľa a už bola pre duševné problémy aj liečená na psychiatrii, o čom svedkyňa N. D. vypovedala aj na hlavnom pojednávaní. On pritom navrhol, aby táto svedkyňa bola predvolaná opätovne a aby bola vykonaná konfrontácia medzi ňou a svedkom K. P., čo však nebolo vykonané ani odvolacím súdom.

Okrem toho, podľa obvineného, neboli pri dokazovaní odstránené niektoré nezrovnalosti o čase, kedy sa mal skutok stať, keď podľa údajov svedka K. P. mal sa obvinený nachádzať v dome svedkyne O. A. do 15.45 hod., hoci on už bol predvedený na výsluch na Obvodné oddelenie PZ v Podbrezovej o 15.30 hod., a teda sa nemohol nachádzať na mieste činu. Svedok K. P. ho pritom nevidel, keď mal byť v skrini a mal ho poznať len podľa hlasu. Obvinený zdôraznil, že výpoveď tohto svedka sa nezakladá na pravde. Popieral, že by bol v daný deň sedel na bicykli a okrem svedkyne N. D. dokazujú jeho nevinu výpovede svedkov N. C., S. K. a S. N., ktorí jednoznačne potvrdzujú, že počas celého dňa bol v ich prítomnosti a uvedené skutky nespáchal.

Obvinený taktiež namietal postup polície pri jeho zadržení, po údajnom spáchaní trestného činu, keď príslušníci Policajného zboru nevykonali kroky smerujúce k zaisteniu stôp z údajného miesta činu, nevzali odtlačky prstov, nevykonali pachové skúšky a pod. Postup polície považuje za nedostatočný, v dôsledku čoho došlo k nedostatočnému zhromaždeniu dôkazných prostriedkov, z čoho vyplýva neúplné zistenie skutkového stavu a v dôsledku toho chybami trpí aj následné právne posúdenie veci. Je toho názoru, že vzhľadom na skutočnosť, že nebola jednoznačne preukázaná jeho vina a existujú pochybnosti, prichádza do úvahy použitie princípu „in dubio pro reo“, o ktorého zohľadnenie žiada pri rozhodovaní dovolacieho súdu.

Na základe toho navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu bol porušený zákon v ustanovení § 319 Tr. por. a v konaní, ktoré mu predchádzalo v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por. v neprospech obvineného a aby podľa § 386 ods. 2 Tr.

por. uznesenie krajského súdu ako aj jemu predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Brezno zrušil vo výroku o vine a treste a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Brezno, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preskúmal dovolanie obvineného W. J. a zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zisťuje, že obvinený v dovolaní síce deklaruje existenciu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g/ a i/ Tr. por., v skutočnosti však obsah dovolania je mimo týchto dovolacích dôvodov.

Pokiaľ ide o obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., obvinený vlastne ani neuvádza konkrétne procesné pochybenia, ku ktorým malo dôjsť pri vykonávaní dôkazov. Namietal v podstate, podľa neho nedostatočný rozsah dokazovania už od prípravného konania vo vzťahu k tomu, či on spáchal predmetný skutok, pre ktorý bol trestne stíhaný. Namietal nevykonanie ďalších dôkazov, ktoré navrhoval, ako aj hodnotenie dôkazov, keď sa súd, podľa neho, opieral o dôkazy, ktoré sú nevierohodné a neuveril dôkazom, ktoré majú svedčiť o jeho nevine a domáha sa aj na dovolacom súde, aby v pochybnostiach o vine rozhodol v prospech obvineného.

Takáto argumentácia obvineného však nemôže obstať z hľadiska zmyslu dovolania a jeho presne vymedzených dovolacích dôvodov, keď dovolací súd sa nemôže zaoberať tým, či sa skutok stal a či ho spáchal obvinený, ale má posudzovať vyložene právne otázky, nie skutkové. V tom zmysle by pri dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. muselo byť v dovolaní uvedené, ktoré konkrétne procesné ustanovenie Trestného poriadku, pri vykonávaní ktorého konkrétneho dôkazu bolo porušené.

Okrem toho v tej súvislosti je nutné podotknúť, že podľa 371 ods. 4 Tr. por. dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. Obvinený v rámci odvolacieho konania v skutočnosti takmer doslovne uviedol tie isté argumenty, ktoré uplatnil v dovolaní, teda týkajúce sa zisťovania skutkového stavu a nič nenamietal k nezákonnosti jednotlivých dôkazov, ale zaoberal sa ich hodnotením zo svojho pohľadu. Najvyšší súd ani nezisťuje, že by niektorý dôkaz bol vykonaný nezákonne. To, že podľa názoru obvineného by bolo treba ešte niektoré dôkazy preverovať alebo vykonávať ďalšie, je otázkou jeho postoja k dokazovaniu, ale neznamená ich nezákonnosť.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. preto nie je daný.

K dovolaciemu dôvodu uvádzanému v dovolaní podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je nutné zdôrazniť, čo už bolo vyššie naznačené, že rozsah prieskumného oprávnenia dovolacieho súdu je v zmysle vyššie citovaného ustanovenia obmedzený na právne posúdenie ustálených skutkových zistení. Dovolací súd nie je legitimovaný posudzovať ani úplnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie dôkazov, z ktorých vychádzali súdy prvého a druhého stupňa. Dovolací súd je viazaný tými skutkovými závermi, ku ktorým dospeli súdy nižších stupňov. Jednoznačne to vyplýva z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého správnosť a úplnosť

zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok, proti právoplatným rozhodnutiam súdov, nemôže slúžiť na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, lebo ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplňovať, prípadne korigovať len odvolací súd.

Skutkovým záverom oboch súdov v danej veci bolo, že sa žalovaný skutok stal a že práve v osobe obvineného W. J. ide o trestne zodpovednú osobu, ktorá tento skutok, uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, spáchala. Toto je nutné považovať za nemenné, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky zisťuje, že súdmi použitá právna kvalifikácia tohto skutku zodpovedá zákonu. Preto neexistuje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Keďže dovolacie dôvody, o ktoré obvinený W. J. oprel svoje dovolanie, neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.